

31991L0496

24.9.1991

DZIENNIK URZĘDOWY WSPÓLNOT EUROPEJSKICH

L 268/56

DYREKTYWA RADY**z dnia 15 lipca 1991 r.****ustanawiająca zasady regulujące organizację kontroli weterynaryjnych zwierząt wprowadzanych na rynek Wspólnoty z państw trzecich i zmieniająca dyrektywy 89/662/EWG, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG**

(91/496/EWG)

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 43,

uwzględniając wniosek Komisji ⁽¹⁾,uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

żywe zwierzęta są wyszczególnione w wykazie zamieszczonym w załączniku II do Traktatu;

ustalenie zasad na poziomie Wspólnoty w sprawie organizacji kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt pochodzących z państw trzecich pomaga zabezpieczyć dostawy i zapewnia stabilność rynku oraz prowadzi do harmonizacji środków niezbędnych do zapewnienia ochrony zdrowia zwierząt;

artykuł 23 dyrektywy Rady 90/425/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. dotyczącej kontroli weterynaryjnych i zootechnicznych mających zastosowanie w handlu wewnątrzspółnotowym niektórymi żywymi zwierzętami i produktami, mając na względzie wprowadzenie rynku wewnętrznego ⁽³⁾, określa w szczególności konieczność ustalenia przez Radę przepisów i zasad ogólnych stosowanych w kontrolach dotyczących przywozu z państw trzecich zwierząt objętych powyższą dyrektywą;

kontroli w zakresie dokumentacji i identyfikacji należy poddać każdą partię zwierząt z państw trzecich w momencie ich wejścia na obszar Wspólnoty;

należy ustalić zasady dotyczące organizacji kontroli oraz działań następujących po kontrolach fizycznych, przeprowadzanych w całej Wspólnocie przez właściwe władze weterynaryjne;

należy sformułować przepis dotyczący zabezpieczeń; w powyższej sprawie Komisja musi mieć możliwość działania, szczególnie poprzez inspekcję miejsc, w których prowadzone są kontrole, oraz przyjęcia środków odpowiednich do okoliczności;

w celu zapewnienia sprawności systemu kontroli należy wprowadzić procedurę zatwierdzającą oraz prowadzić inspekcje granicznych posterunków kontroli, a także dokonywać wymiany

urzędników upoważnionych do przeprowadzania kontroli zwierząt pochodzących z państw trzecich;

ustalenie wspólnych zasad na poziomie Wspólnoty staje się tym bardziej niezbędne, że wprowadzenie rynku wewnętrznego doprowadzi do zniesienia wewnętrznych kontroli granicznych;

należy wprowadzić zmiany do dyrektyw: 89/662/EWG ⁽⁴⁾, 90/425/EWG oraz 90/675/EWG w celu dostosowania ich do niniejszej dyrektywy;

określenie pewnych środków przejściowych o ograniczonym czasie obowiązywania wydaje się niezbędne w celu ułatwienia przejścia na nowe zasady dotyczące kontroli, ustanowione na mocy niniejszej dyrektywy;

zadanie przyjęcia środków do zastosowania niniejszej dyrektywy powinno zostać powierzone Komisji,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

1. Kontrole weterynaryjne w odniesieniu do zwierząt z państw trzecich wprowadzanych na obszar Wspólnoty są przeprowadzane przez Państwa Członkowskie zgodnie z niniejszą dyrektywą.

2. Niniejsza dyrektywa nie ma zastosowania w odniesieniu do kontroli weterynaryjnych dotyczących zwierząt domowych, z wyjątkiem koniowatych, towarzyszących podróżującym w celach niekomercyjnych.

Artykuł 2

1. Do celów niniejszej dyrektywy definicje zawarte w art. 2 dyrektywy 90/425/EWG mają zastosowanie wówczas, gdy jest to konieczne.

2. Ponadto:

a) „kontrola dokumentów” oznacza sprawdzenie świadectw weterynaryjnych lub dokumentów towarzyszących zwierzęciu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 89 z 6.4.1991, str. 5.

⁽²⁾ Dz.U. C 183 z 15.7.1991.

⁽³⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 29. Dyrektywa zmieniona dyrektywą 91/174/EWG (Dz.U. L 85 z 5.4.1991, str. 37).

⁽⁴⁾ Dz.U. L 395 z 30.12.1989, str. 13.

- b) „kontrola tożsamości” oznacza, wyłącznie wzrokowe, sprawdzenie zgodności dokumentów lub świadectw ze zwierzętami oraz obecności i zgodności znaków, które muszą być widoczne na zwierzętach;
- c) „kontrola fizyczna” oznacza kontrolę samego zwierzęcia, w tym, o ile jest to możliwe, pobieranie próbek i badania laboratoryjne oraz, tam gdzie jest to właściwe, dodatkowych badań w czasie kwarantanny;
- d) „importer” oznacza każdą osobę fizyczną lub prawną, która wnosi o przywóz zwierząt do Wspólnoty;
- e) „partia” oznacza pewną ilość zwierząt tej samej rasy, objętych tym samym świadectwem weterynaryjnym lub dokumentem, przewożonych tym samym środkiem transportu i pochodzących z tego samego państwa trzeciego lub tej samej części tego państwa;
- f) „graniczny posterunek kontroli” oznacza każdy posterunek kontroli znajdujący się w bezpośredniej okolicy granicy zewnętrznej jednego z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy Rady 90/675/EWG z dnia 10 grudnia 1990 r. ustanawiającej zasady dotyczące organizacji kontroli weterynaryjnych produktów wprowadzanych na obszar Wspólnoty z państw trzecich⁽¹⁾ oraz określonej i zatwierdzonej zgodnie z art. 6.
- ii) potwierdzające, że kontrola weterynaryjna została opłaconą oraz że, w przypadku gdy jest to właściwe, wniesiony został depozyt na poczet kosztów, określonych w art. 10 ust. 1 tiret drugie i trzecie, art. 10 ust. 6 i art. 12 ust. 2;
- d) bez uszczerbku dla szczególnych przepisów przyjętych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 władze celne nie zezwalają na zwolnienie do wolnego obrotu na obszarach określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, zanim nie zostanie dostarczony dowód potwierdzający spełnienie wymagań określonych w lit. c).

2. Szczególne przepisy dotyczące wprowadzenia niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 4

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że niezależnie od przeznaczenia celnego zwierząt każda partia zwierząt z państw trzecich zostanie poddana przez władze weterynaryjne kontroli dokumentacji i identyfikacji w jednym granicznym posterunku kontroli, znajdującym się na jednym z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, i odpowiednio zatwierdzona, w celu sprawdzenia:

- pochodzenia partii;
- późniejszego przeznaczenia, w szczególności w przypadku tranzytu lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty lub które podlegają szczególnym wymaganiom ustalonym decyzjami Wspólnoty w odniesieniu do Państw Członkowskich przeznaczenia,
- czy dane znajdujące się na świadectwach lub dokumentach zapewniają gwarancje wymagane przepisami Wspólnoty lub w przypadku zwierząt, których handel nie jest zharmonizowany na poziomie Wspólnoty, gwarancje wymagane na podstawie przepisów krajowych stosowanych w różnych przypadkach objętych niniejszą dyrektywą.

2. Bez wpływu na wyłączenia zgodne z art. 8 urzędowy lekarz weterynarii musi przeprowadzić kontrolę fizyczną zwierząt zgłoszonych w granicznym posterunku kontroli. Kontrola ta obejmuje, w szczególności:

- a) badanie kliniczne zwierząt w celu zapewnienia zgodności stanu zwierząt z informacją zawartą w załączonym świadectwie czy dokumencie oraz stwierdzenia, że zwierzęta są zdrowe klinicznie.

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 istnieje możliwość odstępowstwa, z zachowaniem pewnych warunków, które zostaną przyjęte zgodnie z tą samą procedurą indywidualnego badania klinicznego w odniesieniu do pewnych kategorii i gatunków zwierząt;

- b) przeprowadzenie każdego badania laboratoryjnego, które uważane jest za konieczne lub które jest ustalone przepisami Wspólnoty;
- c) o ile jest to możliwe, sprawdzenie próbek urzędowych pod względem obecności pozostałości oraz możliwie jak najszybsza ich analiza;

ROZDZIAŁ I

Organizacja kontroli i działania pokontrolne

Artykuł 3

1. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- a) importerzy są zobowiązani do powiadomienia, z wyprzedzeniem jednego dnia roboczego, personelu weterynaryjnego granicznego posterunku kontroli, gdzie zostaną zgłoszone zwierzęta, o ilości, gatunku i przybliżonym czasie przybycia zwierząt;
- b) zwierzęta przesyłane są bezpośrednio, pod urzędowym nadzorem, do granicznego posterunku kontroli, określonej w art. 6, lub, gdy jest to właściwe, do stacji kwarantanny, określonej w art. 10 ust. 1 akapit pierwszy tiret drugie;
- c) zwierzęta nie mogą opuścić tego posterunku lub stacji bez uszczerbku dla specjalnych przepisów stosowanych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, dopóki nie zostanie dostarczone stosowne zaświadczenie:
- i) w postaci świadectwa, określonego w art. 7 ust. 1 tiret drugie lub art. 8, potwierdzającego, że kontrola weterynaryjna została przeprowadzona na zwierzętach, których dotyczy świadectwo, zgodnie z art. 4 ust. 1 i ust. 2 lit.) a), b) i d) oraz art. 8 i 9, zgodnie z oczekiwaniami właściwych władz;

⁽¹⁾ Dz.U. L 373 z 31.12.1990, str. 1.

d) sprawdzenie dostosowania do minimalnych wymagań zawartych w dyrektywie Rady 77/489/EWG z dnia 18 lipca 1977 r. w sprawie ochrony zwierząt w trakcie transportu międzynarodowego ⁽¹⁾.

Do celów następných kontroli podczas transportu oraz, tam gdzie jest to właściwe, kontroli zgodności z dodatkowymi wymaganiami dotyczącymi gospodarstw rolnych, będących miejscem przeznaczenia, urzędowy lekarz weterynarii przekaze właściwym władzom Państw Członkowskich przeznaczenia niezbędne informacje (z zastosowaniem systemu wymiany informacji, określonego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG).

W wypełnianiu tych zadań urzędowemu lekarzowi weterynarii może pomagać wykwalifikowany personel, odpowiednio przeszkolony oraz pracujący pod jego kierownictwem.

3. Jednakże, w drodze odstępstwa od przepisów ust. 1 i 2, dotyczących zwierząt wchodzących do portu morskiego lub lotniczego na obszarze określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kontrola tożsamości i kontrola fizyczna mogą być przeprowadzone we wspomnianym porcie morskim lub lotniczym przeznaczenia, pod warunkiem że w takim porcie znajduje się graniczny posterunek kontroli, określonej w art. 6, oraz że zwierzęta będą kontynuować podróż, w zależności od przypadku, drogą morską lub powietrzną na tym samym statku lub pokładzie samolotu. W takich przypadkach właściwe władze, które przeprowadziły kontrolę dokumentacji, poinformują, bezpośrednio lub przez lokalne władze weterynaryjne, o tym, że zwierzęta przeszły kontrolę urzędowego lekarza weterynarii w punkcie kontroli Państwa Członkowskiego przeznaczenia, za pomocą systemu wymiany informacji, określonej w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

4. Wszelkie wydatki poniesione w wyniku zastosowania niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawicieli, przy czym nie istnieje możliwość zwrotu tych kosztów przez Państwa Członkowskie.

5. Szczególne przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu, w tym przepisy dotyczące szkolenia i kwalifikacji personelu pomocniczego, zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 5

Wprowadzenie zwierząt na obszar określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG jest zakazane wówczas, gdy kontrola wykaże, że:

- a) zwierzęta gatunków, w odniesieniu do których zharmonizowano przepisy importowe na poziomie Wspólnoty, pochodzą, bez uszczerbku dla szczególnych warunków określonych w art. 19 dyrektywy 90/426/EWG ⁽²⁾ w odniesieniu do przemieszczenia i przywozu koniowatych pochodzących z państw trzecich, z obszaru lub części obszaru państwa trzeciego nieuwzględnionego w wykazach sporządzonych zgodnie z przepisami Wspólnoty dla gatunków, których dotyczą przepisy lub z których zakazany jest przywóz zgodnie z decyzją Wspólnoty;
- b) zwierzęta inne niż te, określone w lit. a), nie odpowiadają wymaganiom określonym przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą;

⁽¹⁾ Dz.U. L 200 z 8.8.1977, str. 10.

⁽²⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 42.

c) zwierzęta są chore lub podejrzane o chorobę zakaźną lub zarażone chorobą zakaźną bądź chorobą stanowiącą zagrożenie dla zdrowia publicznego lub zdrowia zwierząt, albo z jakiegokolwiek innej przyczyny określonej przepisami Wspólnoty;

d) wywożące państwo trzecie nie dostosowało się do wymagań określonych przepisami Wspólnoty;

e) zwierzęta nie są w stanie kontynuować podróży;

f) świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący zwierzętom nie spełnia warunków ustalonych zgodnie z przepisami Wspólnoty lub, tam gdzie nie zharmonizowano przepisów, wymagania określone przepisami krajowymi odnoszącymi się do różnych przypadków objętych niniejszą dyrektywą.

Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 6

1. Graniczne posterunki kontroli muszą spełniać wymagania niniejszego artykułu.

2. Graniczne posterunki kontroli muszą:

- a) znajdować się w miejscu wejścia na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG;

Jednakże, tam gdzie jest to wymuszone warunkami geograficznymi (jak nabrzeże wyładunkowe, stacja kolejowa, przejścia) i pod warunkiem że w danym przypadku posterunek kontroli znajduje się daleko od gospodarstw rolnych lub miejsc, w których przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną, dopuszczalne jest usytuowanie posterunku kontroli w pewnej odległości od przejścia granicznego;

- b) znajdować się na obszarze celnym pozwalającym na przeprowadzenie innych formalności administracyjnych, w tym formalności celnych związanych z przywozem;

c) być wyznaczone i zatwierdzone zgodnie z ust. 3;

- d) podlegać urzędowemu lekarzowi weterynarii, który odpowiada faktycznie za kontrolę. Urzędowy lekarz weterynarii może być wspierany przez odpowiednio przeszkolony personel pomocniczy pracujący pod jego kierownictwem.

3. W terminie do dnia 1 stycznia 1992 r. oraz po umieszczeniu posterunków granicznych na ostatecznym wykazie przez władze krajowe, działając wspólnie z departamentami Komisji, które zweryfikują dostosowanie posterunków do minimalnych wymagań ustalonych w załączniku A, Państwa Członkowskie przedłożą Komisji wykaz granicznych posterunków kontroli odpowiedzialnych za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych zwierząt oraz przedstawiać następujące informacje:

- a) rodzaj granicznego posterunku kontroli:
- port,
 - port lotniczy,
 - posterunek drogowy,
 - punkt kolejowy;
- b) rodzaje zwierząt, które mogą być kontrolowane w danym granicznym posterunku kontroli, z podaniem dostępnych urządzeń i personelu weterynaryjnego oraz ze wskazaniem zwierząt, które nie mogą być kontrolowane w tych posterunkach, a także dla zarejestrowanych zwierząt koniowatych, godziny otwarcia specjalnie do tego celu zatwierdzonego granicznego posterunku kontroli;
- c) personel wyznaczony do kontroli weterynaryjnych:
- liczbę urzędowych lekarzy weterynarii z przynajmniej jednym lekarzem na zmianie w czasie godzin otwarcia granicznego posterunku kontroli,
 - liczbę odpowiednio wyszkolonego personelu pomocniczego lub asystentów;
- d) opis urządzeń i pomieszczeń dostępnych do przeprowadzania:
- kontroli dokumentów,
 - kontroli fizycznej,
 - pobierania próbek,
 - badań ogólnych zawartych w art. 4 ust. 2 lit. b),
 - badań szczególnych wymaganych przez urzędowego lekarza weterynarii;
- e) powierzchnię pomieszczeń przeznaczonych do przechowywania zwierząt, których badania nie zostały zakończone;
- f) rodzaj urządzeń pozwalających na szybką wymianę informacji, w szczególności z innym granicznym posterunkiem kontroli;
- g) wielkość handlu (rodzaje i ilości zwierząt przechodzących przez dany graniczny posterunek kontroli).

4. Działając wspólnie z właściwymi władzami krajowymi, Komisja przeprowadzi inspekcje granicznych posterunków kontroli, wyznaczonych zgodnie z ust. 3, pozwalające na stwierdzenie, że przepisy dotyczące kontroli weterynaryjnych są jednolicie stosowane oraz że dane graniczne posterunki kontroli rzeczywiście posiadają niezbędną infrastrukturę oraz spełniają minimalne wymagania zawarte w załączniku A.

W celu ustanowienia wykazu granicznych posterunków kontroli Komisja przedłoży Stałemu Komitetowi Weterynaryjnemu, w terminie do dnia 1 stycznia 1992 r., sprawozdanie dotyczące wyników kontroli, określonych w akapicie pierwszym, a także

propozycje po uwzględnieniu wniosków ze sprawozdania. Wykaz ten zostanie zatwierdzony, a następnie zaktualizowany zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

Wspomniane sprawozdanie będzie obejmować wszystkie problemy, które napotykają niektóre Państwa Członkowskie w przypadku, gdy z zamieszczenia na ostatecznym wykazie, określonym w ust. 3 akapit pierwszy, wynika wyłączenie z dniem 1 lipca 1992 r. dużej liczby granicznych posterunków kontroli.

Po uwzględnieniu wszelkich tego rodzaju problemów niektóre graniczne posterunki kontroli będą mogły kontynuować swoją działalność oraz uzyskać maksymalnie trzy lata na dostosowanie do wymagań niniejszej dyrektywy w zakresie urządzeń i struktur.

Komisja opublikuje wykaz zatwierdzonych granicznych posterunków kontroli, oraz kolejne aktualizacje, w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W razie potrzeby Komisja przyjmie szczegółowe zasady konieczne do stosowania niniejszego artykułu zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 7

1. W przypadku gdy gatunki zwierząt, w zakresie których zharmonizowano przepisy na poziomie Wspólnoty, nie są wprowadzone na rynek Państwa Członkowskiego, które przeprowadza kontrole, określone w art. 4, urzędowy lekarz weterynarii w granicznym posterunku kontroli, bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do zwierząt koniowatych zarejestrowanych i posiadających dokument identyfikacji określony dyrektywą 90/427/EWG⁽¹⁾:

- dostarczy zainteresowanej osobie kopię lub, w przypadku gdy partia zwierząt została podzielona, kilka indywidualnie uwierzytelnionych kopii oryginalnych świadectw dotyczących tych zwierząt; okres ważności tych świadectw nie może przekroczyć 10 dni,
- wyda świadectwo, zgodne ze wzorem sporządzonym przez Komisję, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, poświadczające, że kontrola, określona w art. 4 ust. 1 oraz art. 2 lit.) a), b) i d), została przeprowadzona zgodnie z wymaganiami urzędowego lekarza weterynarii oraz wyszczególniające rodzaje pobranych próbek oraz wyniki badań laboratoryjnych lub określające spodziewany termin wyników,
- zachowa oryginał świadectwa lub świadectw towarzyszących zwierzętom.

2. Szczegółowe przepisy odnośnie do stosowania ust. 1 zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

3. Po przejściu zwierząt przez graniczny posterunek kontroli handel zwierzętami, określony w ust. 1 i odnośnie do których wydano zezwolenie na wprowadzenie na obszar, określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, jest prowadzony zgodnie z przepisami dotyczącymi kontroli weterynaryjnej ustanowionymi w dyrektywie 90/425/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 55.

W szczególności informacje przekazane przez właściwą władzę miejsca przeznaczenia za pomocą systemu wymiany informacji określonego art. 20 dyrektywy 90/425/EWG muszą precyzować, czy:

- zwierzęta są przeznaczone dla Państwa Członkowskiego lub na obszar o szczególnych wymaganiach,
- pobrano próbki, ale nie są znane wyniki testów w momencie, gdy partia opuszcza graniczny posterunek kontroli.

Artykuł 8

A. Państwa Członkowskie zagwarantują, że:

- 1) kontrole weterynaryjne dotyczące przywozu gatunków zwierząt nieobjętych załącznikiem A do dyrektywy 90/425/EWG prowadzone są zgodnie z następującymi przepisami:
 - a) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są bezpośrednio w jednym granicznym posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, które zamierza je importować, winny one przejść w tym posterunku wszystkie kontrole określone w art. 4;
 - b) w przypadku gdy zwierzęta zgłoszone są w punktach kontroli granicznej innego Państwa Członkowskiego, za przednią zgodą tego państwa:
 - i) wszystkie kontrole, określone w art. 4, zostaną przeprowadzone w tym posterunku w imieniu Państwa Członkowskiego przeznaczenia, w celu zapewnienia, w szczególności, że jego wymagania odnośnie do zdrowia zwierząt zostały spełnione lub;
 - ii) jeśli istnieje Porozumienie między właściwymi władzami centralnymi dwóch Państw Członkowskich oraz, gdy jest to właściwe, tego Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, w tym posterunku granicznym zostaną przeprowadzone wyłącznie kontrole określone art. 4 ust. 1, przy czym kontrole określone art. 4 ust. 2 zostaną przeprowadzone w Państwie Członkowskim przeznaczenia.

W ostatnim przypadku zwierzęta mogą opuścić graniczny posterunek kontroli po przeprowadzeniu kontroli dokumentacji i identyfikacji, wyłącznie w zaplombowanych pojazdach oraz wyłącznie po dokonaniu następujących czynności przez urzędowego lekarza weterynarii:

- wykazaniu na kopii świadectwa lub, w przypadku podziału wysyłki, na kopiach oryginałów świadectw, że zwierzęta zostały przepuszczone, a kontrole zostały przeprowadzone,
- poinformowaniu władz weterynaryjnych o miejscu przeznaczenia lub, gdy jest to właściwe, Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich będących krajami tranzytowymi, za pomocą systemu

wymiany informacji określonego w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG, że zwierzęta zostały przepuszczone,

- niezależnie od przepisów art. 3 ust. 1 lit. c) odesłanie zgłoszonych zwierząt do właściwych władz celnych w granicznym posterunku kontroli.

W przypadku zwierząt przeznaczonych do uboju Państwa Członkowskie mogą zastosować wyłącznie rozwiązanie określone w i).

Państwa Członkowskie poinformują Komisję i przedstawicieli innych Państw Członkowskich spotykających się w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego o przypadkach zastosowania rozwiązań określonych w ii);

- 2) do czasu przyjęcia szczegółowych decyzji określonych w przepisach Wspólnoty, zwierzęta, których handel został zharmonizowany na poziomie Wspólnoty, lecz które pochodzą z państwa trzeciego, w którym nie zostały jeszcze ustanowione jednolite warunki odnośnie do zdrowia zwierząt, importuje się z zastrzeżeniem następujących warunków:
 - zwierzęta muszą pozostać w państwie trzecim wysyłki przynajmniej przez okresy określone w art. 10 ust. 1 dyrektywy Rady 72/462/EWG z dnia 12 grudnia 1972 r. w sprawie zdrowia i problemów związanych z inspekcją weterynaryjną dotyczącą przywozu bydła, owiec, kóz oraz świń, świeżego mięsa lub produktów mięsnych z państw trzecich ⁽¹⁾,
 - zwierzęta muszą być poddane kontroli określonej art. 4,
 - zwierzęta nie mogą opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, chyba że kontrole te wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt:
 - i) bez uszczerbku dla szczególnych wymagań stosowanych w odniesieniu do państw trzecich dotyczących chorób nieznanymi we Wspólnocie odpowiada wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt stosowanym w handlu danymi gatunkami, zgodnie z przepisem zawartym w dyrektywach, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG, lub wymaganiom dotyczącym zdrowia zwierząt ustalonym w dyrektywie 72/462/EWG, lub
 - ii) w odniesieniu do jednej lub wielu szczególnych chorób spełnia warunki równorzędności, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, oparte na zasadzie wzajemności między wymaganiami państwa trzeciego a wymaganiami państw Wspólnoty;
 - w przypadku przeznaczenia zwierząt do Państwa Członkowskiego, któremu przysługują dodatkowe gwarancje, określone art. 3 ust. 1 lit. e), iii) oraz iv)

(1) Dz.U. L 302 z 31.12.1972, str. 28. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 91/266/EWG (Dz.U. L 134 z 29.5.1991, str. 45).

dyrektywy 90/425/EWG, muszą one spełniać odpowiednie wymagania ustalone w odniesieniu do handlu wewnątrz Wspólnoty,

- po przejściu granicznego posterunku kontroli, w przypadku zwierząt do uboju, zwierzęta muszą być przekazane do rzeźni przeznaczenia lub, w przypadku zwierząt do chowu i produkcji lub hodowli wodnej, przekazane gospodarstwu rolnemu będącemu miejscem przeznaczenia;
- 3) jeżeli kontrole określone pkt 1 i 2 wykazują, że zwierzę lub partia zwierząt nie spełnia zawartych w nich wymagań, nie mogą one opuścić granicznego posterunku kontroli lub stacji kwarantanny i wówczas stosuje się art. 12;
 - 4) w przypadku gdy zwierzęta, określone w pkt 1, nie są przeznaczone na wprowadzenie na rynek na obszarze Państwa Członkowskiego, które przeprowadziło kontrole weterynaryjne, stosuje się przepisy art. 7, w szczególności te dotyczące kwestii świadectwa;
 - 5) w miejscu przeznaczenia zwierzęta przeznaczone do chowu i produkcji pozostają pod urzędowym nadzorem właściwych władz weterynaryjnych. Po okresie obserwacji, który zostanie wyznaczony zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, zwierzęta mogą być wprowadzone do handlu wewnątrz Wspólnoty na warunkach ustalonych w dyrektywie 90/425/EWG.

Zwierzęta do uboju podlegają w rzeźni przeznaczenia odpowiednim przepisom Wspólnoty dotyczącym uboju danych gatunków.

- B. Szczegółowe zasady dotyczące stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 9

1. Państwa Członkowskie zezwalają na tranzyt zwierząt z jednego państwa trzeciego do innego, jeżeli:
 - a) na taki tranzyt zezwolił urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli Państwa Członkowskiego, na obszarze którego zwierzęta muszą być zgłoszone w celu podania ich kontrolom określonym art. 4 oraz kiedy ma to zastosowanie, właściwa władza centralna Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu;
 - b) zainteresowana strona dostarczyła dowód, że pierwsze z państw trzecich, do którego wysyłane są zwierzęta, w transycie przez jeden z obszarów, określonym w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, nie zobowiązuje się do odsyłania zwierząt, na których wwóz lub tranzyt zezwolił, oraz podejmuje się zastosować, na obszarach określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, do przepisów Wspólnoty w sprawie ochrony zwierząt podczas transportu;

- c) kontrola, określona w art. 4, wykazała zgodnie z wymaganiami lekarza weterynarii, jeśli ma to zastosowanie, po przejściu przez zwierzęta kwarantanny, że zwierzęta spełniają wymagania niniejszej dyrektywy lub w przypadku zwierząt, określonych w załączniku A do dyrektywy 90/425/EWG, uzyskały gwarancje zdrowia przyznane zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, które są przynajmniej równorzędne z tymi wymaganiami;
- d) właściwe władze granicznego posterunku kontroli informują o fakcie przejścia zwierząt władze właściwe Państwa Członkowskiego lub Państw Członkowskich tranzytu oraz posterunek graniczny przy wyjeździe, za pomocą systemu wymiany informacji, określonych w art. 12 ust. 4 akapit drugi;
- e) w przypadku przejścia przez jeden z obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, taki tranzyt odbywa się zgodnie ze wspólnotową procedurą tranzytu (tranzyt zewnętrzny) lub zgodnie z jakąkolwiek inną procedurą celną, określoną przepisami Wspólnoty; jedyna forma przeładowania, na które zezwala się w takcie tranzytu, to taka, którą przeprowadza się w punkcie wejścia lub wyjścia z jednego z obszarów, określonych w załączniku I, i która zapewnia dobrostan zwierząt.

2. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

Artykuł 10

1. W przypadkach gdy przepisy Wspólnoty lub przepisy krajowe miejsca przeznaczenia, w dziedzinach, które nie zostały zharmozonizowane oraz przy zastosowaniu ogólnych postanowień Traktatu, przewidują, że zwierzęta powinny zostać poddane kwarantannie lub izolacji, to taka kwarantanna lub izolacja może mieć miejsce:

- w przypadku choroby innej niż pryszczycza, wścieklizna bądź rzekomy pomór drobiu, w stacji kwarantanny znajdującej się w państwie trzecim pochodzenia, pod warunkiem że zostało ono zatwierdzone zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22 i jest regularnie kontrolowane przez biegłych lekarzy weterynarii Komisji,
- w stacji kwarantanny znajdującej się na obszarze Wspólnoty, która spełnia wymagania ustalone w załączniku B,
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia.

Należy zastosować szczególne środki ostrożności w czasie przewozu między stacjami kwarantanny w miejscach pochodzenia i przeznaczenia, i granicznych posterunkach kontroli oraz w stacjach kwarantanny, określonych w poprzednim akapicie tiret pierwszego, mogą być wprowadzone zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23.

2. Jeżeli urzędowy lekarz weterynarii odpowiedzialny za graniczny posterunek kontroli zaleci kwarantannę, przeprowadza się ją, w zależności od oceny ryzyka dokonanej przez urzędowego lekarza weterynarii:

- w granicznym posterunku kontroli lub w jego pobliżu, lub
- w gospodarstwie rolnym przeznaczenia,
- w centrum kwarantanny znajdującym się w pobliżu gospodarstwa rolnego będącego miejscem przeznaczenia.

3. Ogólne warunki, które musi spełnić stacja kwarantanny, określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie, określone zostały w załączniku B.

Szczególne warunki zatwierdzenia stosowane w odniesieniu do różnych gatunków zwierząt zostaną przyjęte zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. W zakresie zatwierdzenia i następnych aktualizacji wykazu stacji kwarantanny, określona w ust. 1 tiret pierwsze i drugie oraz ust. 2 tiret pierwsze, należy postępować zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22. Stacje kwarantanny poddaje się kontroli określonej art. 19.

Komisja publikuje wykaz stacji kwarantanny oraz wszelkie późniejsze aktualizacje w *Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich*.

5. W odniesieniu do stacji kwarantanny, które są przeznaczone wyłącznie dla zwierząt, określonych w art. 8 lit. a) pkt 1, nie stosuje się ust. 1 akapit drugi, a także ust. 3 i 4.

6. Wszelkie wydatki poniesione zgodnie z przepisami niniejszego artykułu obciążają nadawcę, odbiorcę lub ich przedstawiciela bez możliwości zwrotu należności przez Państwo Członkowskie.

7. W terminie do dnia 1 stycznia 1996 r. Komisja przedłoży Radzie sprawozdanie, w miarę możliwości z propozycjami dotyczącymi potrzeb Wspólnoty w zakresie stacji kwarantanny i wsparcia finansowego Wspólnoty na ich działalność.

Artykuł 11

1. Bez uszczerbku dla pozostałych przepisów niniejszego rozdziału urzędowy lekarz weterynarii lub właściwe władze przeprowadzą, w przypadku podejrzenia, że przepisy prawne dotyczące weterynarii nie zostały wypełnione lub istnieje wątpliwość co do identyfikacji zwierzęcia, kontrole weterynaryjne, które wspomniany lekarz lub władze uznają za właściwe.

2. Państwa Członkowskie podejmą stosowne działania administracyjne lub środki karne w odniesieniu do wszelkich naruszeń przepisów weterynaryjnych przez osoby fizyczne lub środki prawne wówczas, gdy wykryją, że naruszone zostały przepisy Wspólnoty, w szczególności gdy wykryją, że świadectwa lub

sporządzone dokumenty nie odpowiadają rzeczywistości stanowi zwierząt, że znaki identyfikacyjne nie odpowiadają znakom określonym przepisami lub gdy zwierzęta nie zostały zgłoszone do kontroli w granicznym posterunku kontroli lub gdy zwierzęta nie zostały wysłane do miejsca przeznaczenia, do którego były przeznaczone.

Artykuł 12

1. W przypadku gdy kontrole, określone w niniejszej dyrektywie, wykazują, że zwierzę nie odpowiada wymogom ustalonym przepisami Wspólnoty lub, w przypadkach jeszcze niezharmonizowanych z prawem krajowym, gdy takie kontrole wykazują nieprawidłowości, właściwa władza po konsultacji z importerem lub jego przedstawicielem zadecyduje o:

- a) przechowaniu, nakarmieniu i napojeniu oraz, jeśli będzie to konieczne, opiece nad zwierzętami; lub
- b) w razie potrzeby, zatrzymaniu zwierząt na kwarantannę lub odizolowaniu wysyłki;
- c) odesłaniu wysyłki zwierząt poza obszar określony w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, kiedy pozwalają na to zdrowie zwierząt i ich dobro, w ograniczonym terminie, określonym przez właściwe władze krajowe.

W powyższym przypadku urzędowy lekarz weterynarii z granicznego posterunku kontroli musi:

- poinformować inne graniczne posterunki kontroli, zgodnie z ust. 4, o nieprzyjęciu wysyłki, wykazując zaobserwowane naruszenia,
- na mocy ustaleń określonych zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 anulować świadectwo weterynaryjne lub dokument towarzyszący nieprzyjętej partii,
- w wyznaczonych odstępach czasu informować Komisję, przez właściwe władze centralne, o charakterze i częstotliwości występowania zaobserwowanych naruszeń.

Jeżeli odesłanie wysyłki nie jest możliwe, w szczególności z przyczyn wynikających z bezpieczeństwa zwierząt, urzędowy lekarz weterynarii:

- może, po uzyskaniu zgody od właściwych władz oraz po kontroli przedubojowej, zalecić ubój zwierząt do spożycia przez człowieka zgodnie z warunkami ustalonymi przez przepisy Wspólnoty,
- w innych przypadkach musi nakazać ubój zwierząt przeznaczonych do celów innych niż spożycie przez człowieka lub zarządzić oddzielenie tusz, określając warunki dotyczące kontroli użycia uzyskanych produktów.

Właściwe władze centralne informują Komisję o przypadkach skorzystania z tych odstępstw zgodnie z przepisami ust. 4.

Komisja będzie regularnie informować Stały Komitet Weterynaryjny o takich przypadkach.

2. Importer lub jego przedstawiciel odpowiadają za koszty poniesione w wyniku działań określonych w ust. 1, proces zniszczenia wysyłki lub użycie mięsa dla innych celów.

Dochód ze sprzedaży produktów, określonych w ust. 1 lit. c) akapit trzeci, musi być przekazany właścicielowi zwierząt lub jego przedstawicielowi, po odliczeniu powyższych kosztów.

3. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

4. Właściwe władze Państw Członkowskich, graniczne postępowki kontroli i Komisja będą informowani w ramach programu dotyczącego rozwoju komputeryzacji procedur kontroli weterynaryjnych.

W tym celu Komisja, działając zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23 wprowadzi skomputeryzowany system przetwarzania danych łączący służby kontroli granicznej z właściwymi władzami weterynaryjnymi w Komisji oraz obejmujący wszystkie dane dotyczące przywozu zwierząt z państw trzecich (Projekt Shift), który zostanie połączony z systemem wymiany informacji między władzami weterynaryjnymi określonym art. 20 dyrektywy 90/425/EWG.

5. Właściwe władze podadzą do wiadomości, gdy jest to właściwe, wszelkie posiadane informacje zgodnie z dyrektywą Rady 89/608/EWG z dnia 21 listopada 1989 r. w sprawie wzajemnej pomocy między organami administracyjnymi Państw Członkowskich i współpracy między Państwami Członkowskimi a Komisją w celu zapewnienia prawidłowego stosowania ustawodawstwa dotyczącego spraw weterynaryjnych i zootechnicznych⁽¹⁾.

Artykuł 13

Zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23, Komisja przyjmie, na podstawie planów, określonych w akapicie drugim, przepisy dotyczące przywozu zwierząt do uboju przeznaczonych do spożycia lokalnego oraz do hodowli i produkcji na pewnych częściach obszarów, określonych w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, uwzględniając naturalne ograniczenia, specyficzne dla danego obszaru, w tym ich odległości od części kontynentalnej Wspólnoty.

W tym celu, najpóźniej do dnia 31 grudnia 1991 r., Państwa Członkowskie przedstawią Komisji plan zawierający procedury określające przeprowadzanie kontroli w przywozie zwierząt z państw trzecich na obszary, określone w akapicie pierwszym. Plany te muszą uwzględnić kontrole, które należy przeprowadzić, aby zapobiec sytuacji, w której zwierzęta wprowadzone na teren Wspólnoty zostałyby, w jakichkolwiek okolicznościach, odesłane na inne terytoria Wspólnoty.

(1) Dz.U. L 351 z 2.12.1989, str. 34.

Artykuł 14

W celu przeprowadzenia kontroli, określonych w art. 7 ust. 3 niniejszej dyrektywy, identyfikacja i rejestracja określone art. 3 ust. 1 lit. c) dyrektywy 90/425/EWG muszą być przeprowadzone w miejscu przeznaczenia zwierząt, z wyjątkiem zwierząt do uboju i zarejestrowanych koniowatych, kiedy jest to właściwe, po okresie obserwacji określonym w art. 8A ust. 5 wspomnianej dyrektywy.

Procedury określające identyfikację lub znakowanie zwierząt do uboju ustala się zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 15

1. Państwa Członkowskie będą pobierać, w przypadku przywozu zwierząt, określonych w niniejszej dyrektywie, opłaty zdrowotne na pokrycie kosztów kontroli weterynaryjnych określonych w art. 4, 5 i 8.

2. Rada, działając kwalifikowaną większością, na wniosek Komisji podejmie, przed dniem 1 lipca 1992 r., decyzję o wysokości opłat, określonych w ust. 1, a także podejmie decyzje w sprawie szczegółowych reguł i zasad dotyczących wykonania niniejszej dyrektywy oraz w sprawie możliwych wyjątków.

Artykuł 16

Na mocy procedury określonej art. 23 i w oparciu o zasadę wzajemności rządziej przeprowadzane kontrole identyfikacji i/lub kontrole fizyczne mogą, bez uszczerbku dla kontroli sprawdzających, czy wypełniane są wymagania dotyczące warunków utrzymania zwierząt w trakcie przewozu, być zastosowane w pewnych warunkach, w szczególności w świetle wyników kontroli przeprowadzonych przed przyjęciem niniejszej dyrektywy.

Przyznając tego rodzaju odstępstwa, Komisja weźmie pod uwagę następujące kryteria:

- a) gwarancje przedstawiane przez państwa trzecie, o których mowa w odniesieniu do zgodności z wymaganiami wspólnotowymi, szczególnie tymi, które dotyczą dyrektyw 72/462/EWG i 90/426/EWG;
- b) sytuację zdrowotną zwierząt w danym państwie trzecim;
- c) informację na temat sytuacji zdrowotnej w danym państwie trzecim;
- d) charakter działań podjętych przez dane państwo trzecie w celu monitorowania i zwalczania chorób;
- e) struktury i uprawnienia służb weterynaryjnych;
- f) przepisy dotyczące uznawania pewnych substancji i dostosowania się do wymagań określonych w art. 7 dyrektywy Rady

86/469/EWG z dnia 16 września 1986 r. dotyczącej badań zwierząt i świeżego mięsa na zawartość pozostałości (1);

g) rezultaty inspekcji Wspólnoty;

h) rezultaty przeprowadzonych kontroli importowych.

Artykuł 17

Niniejsza dyrektywa nie wpływa na prawo do odwołania się od decyzji podjętych przez właściwe władze, wynikające z przepisów obowiązujących w Państwach Członkowskich.

Decyzje podjęte przez właściwe władze Państw Członkowskich będących krajami przeznaczenia, a także przyczyny podjęcia takich decyzji podawane są do wiadomości importera, którego one dotyczą, lub jego przedstawiciela.

Jeżeli importer lub jego przedstawiciel poproszą o to, wspomniane wyżej decyzje i powody ich podjęcia winny być przekazane na piśmie z podaniem praw do odwołania, które mu przysługują na mocy prawa obowiązującego w Państwie Członkowskim, w którym znajduje się graniczny posterunek kontroli, a także procedury i związane z tym terminy.

ROZDZIAŁ II

Przepisy dotyczące zabezpieczeń

Artykuł 18

1. Jeżeli jedna z chorób, określona w dyrektywie Rady 82/894/EWG z dnia 21 grudnia 1982 r. w sprawie powiadamiania o chorobach zwierząt we Wspólnocie (2), choroby odzwierzęce lub inne choroby czy zjawiska mogące stanowić poważne zagrożenie dla zdrowia zwierząt lub zdrowia ludzkiego pojawią się lub rozprzestrzenią na obszarze państwa trzeciego, lub jeżeli pojawią się jakiegokolwiek inne poważne powody związane ze zdrowiem zwierząt uzasadniające takie działania, w szczególności w świetle uzyskanych danych przez biegłych lekarzy weterynarii, Komisja może, działając z własnej inicjatywy lub na wniosek Państwa Członkowskiego, zastosować bezzwłocznie oraz w zależności od powagi sytuacji jeden z poniższych środków:

- wstrzymać przywóz z całego obszaru lub części obszaru państwa trzeciego, którego to dotyczy, i, gdy uzna to za właściwe, państwa trzeciego będącego krajem tranzytowym,
- ustanowić specjalne warunki dotyczące zwierząt pochodzących z części obszaru lub całości obszaru takiego państwa trzeciego.

2. Jeżeli jedna z kontroli określonych niniejszą dyrektywą wykaże, że partia zwierząt może stanowić zagrożenie dla zdrowia

zwierząt lub zdrowia ludzkiego, właściwa władza weterynaryjna winna bezzwłocznie podjąć następujące działania:

- wstrzymać i zniszczyć partię,
- poinformować pozostałe graniczne posterunki kontroli i Komisję o uzyskanych wynikach, a także o pochodzeniu zwierząt, zgodnie z przepisami art. 12 ust. 4.

3. W przypadku określonym w ust. 1 Komisja może podjąć tymczasowe środki zabezpieczające w odniesieniu do zwierząt objętych art. 9.

4. Przedstawiciele Komisji mogą przeprowadzić bezzwłocznie inspekcję w takim państwie trzecim.

5. W przypadku gdy Państwo Członkowskie poinformuje oficjalnie Komisję o potrzebie podjęcia środków zabezpieczających, a Komisja nie odwoła się do ust. 1 i 3, ani nie przekaże sprawy do rozpatrzenia w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, wówczas zgodnie z ust. 6 dane Państwo Członkowskie może podjąć tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do tych zwierząt.

W przypadku gdy Państwo Członkowskie podejmie tymczasowe środki zapobiegawcze w odniesieniu do państwa trzeciego, na podstawie przepisów niniejszego ustępu, poinformuje ono o nich pozostałe Państwa Członkowskie i Komisję zgodnie z art. 12 ust. 5.

6. W terminie dziesięciu dni roboczych Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do powyższej sprawy, zgodnie z przepisami art. 22, w celu rozszerzenia, zmiany lub zniesienia środków przewidzianych w ust. 1, 3 i 5.

7. Decyzje o rozszerzeniu, zmianie lub zniesieniu środków podjętych zgodnie z ust. 1, 2, 3 i 6 podejmowane są zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.

8. Szczegółowe zasady w celu zastosowania niniejszego rozdziału przyjmuje się, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

ROZDZIAŁ III

Inspekcja

Artykuł 19

1. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami krajowymi i w zakresie niezbędnym do jednolitego zastosowania wymagań niniejszej dyrektywy, sprawdzone graniczne posterunki kontroli zatwierdzone zgodnie z art. 6 i stacje kwarantanny zatwierdzone zgodnie z art. 10 w zakresie ich dostosowania do kryteriów wyszczególnionych odpowiednio w załącznikach A i B.

(1) Dz.U. L 275 z 26.9.1986, str. 36.

(2) Dz.U. L 378 z 31.12.1982, str. 58. Dyrektywa zmieniona decyzją 90/134/EWG (Dz.U. L 76 z 22.3.1990, str. 23).

2. Biegli lekarze weterynarii z Komisji mogą, wspólnie z właściwymi władzami, przeprowadzać kontrole na miejscu.
3. Państwo Członkowskie, na którego obszarze przeprowadzana jest inspekcja, zapewni biegłym lekarzom z Komisji pomoc, której mogą potrzebować do przeprowadzania swoich czynności.
4. Komisja poinformuje Państwa Członkowskie o wynikach kontroli.
5. Komisja dokona analizy zaobserwowanej sytuacji, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, jeżeli uzna, że wyniki kontroli uzasadniają takie postępowanie. Może ona przyjąć niezbędne decyzje zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22.
6. Komisja będzie monitorować rozwój sytuacji; w zależności od jej rozwoju i zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, może ona zmienić lub uchylić decyzje, określone w ust. 5.
7. Szczegółowe zasady stosowania niniejszego artykułu zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

Artykuł 20

W przypadku gdy, na podstawie kontroli przeprowadzonych w punkcie zbytu zwierząt, właściwe władze Państwa Członkowskiego stwierdzą, że niniejsza dyrektywa nie jest stosowana przez graniczny posterunek kontroli innego Państwa Członkowskiego, winno ono bezzwłocznie skontaktować się z właściwymi władzami krajowymi tego Państwa Członkowskiego.

Państwo to podejmie wszelkie niezbędne kroki i poinformuje właściwe władze państwa, od których uzyskało informacje, o charakterze przeprowadzonej kontroli, podjętej decyzji oraz przyczynach leżących u podstawy tej decyzji.

Jeżeli właściwe władze Państwa Członkowskiego, które odnotowały naruszenie dyrektywy, uznają, że podjęte kroki nie są wystarczające, zbadają one z właściwymi władzami Państwa Członkowskiego, którego to dotyczy, sposoby i środki pozwalające na poprawę sytuacji, jeśli to konieczne, przez wizytację w tym Państwie Członkowskim.

W przypadku gdy kontrole określone w akapicie pierwszym wykażą powtarzające się naruszenia przepisów niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państwa Członkowskiego przeznaczenia poinformują o nich Komisję i właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Komisja musi, na wniosek właściwych władz Państwa Członkowskiego przeznaczenia lub z własnej inicjatywy, oddelegować do danego Państwa Członkowskiego zespół do przeprowadzenia inspekcji we współpracy z właściwymi władzami krajowymi. W zależności od rodzaju zaobserwowanego naruszenia zespół ten może pozostać w tym Państwie Członkowskim do chwili podjęcia decyzji, określonych w akapicie ostatnim.

W trakcie pozyskiwania danych przez Komisję kontrolowane Państwo Członkowskie musi na wniosek Państwa Członkowskiego przeznaczenia zacieśnić kontrole w granicznym posterunku kontroli lub stacji kwarantanny, w których zaobserwowano niedostosowanie się do niniejszej dyrektywy.

Państwo Członkowskie przeznaczenia może, w odniesieniu do własnego obszaru, zintensyfikować kontrole zwierząt pochodzących ze wspomnianych źródeł.

Na wniosek jednego z Państw Członkowskich, których dotyczy powyższe zdarzenie, oraz zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 22, Komisja musi, w przypadku potwierdzenia niezgodności przez inspekcję, określonych w akapicie piątym, przyjąć właściwe środki. Środki te muszą być rozpatrzone i zatwierdzone tak szybko, jak to jest możliwe, zgodnie z tą samą procedurą.

Artykuł 21

1. Każde Państwo Członkowskie przygotuje program wymiany personelu wyznaczonego do przeprowadzania kontroli weterynaryjnych zwierząt pochodzących z państw trzecich.

2. Komisja i Państwa Członkowskie uzgodnią programy, określone w ust. 1 w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego.

3. Państwa Członkowskie podejmą wszelkie środki niezbędne do umożliwienia realizacji programów wynikających z uzgodnień, określonych w ust. 2.

4. Co roku, w ramach Stałego Komitetu Weterynaryjnego, omówiona zostanie realizacja programów na podstawie sprawozdań sporządzonych przez Państwa Członkowskie.

5. Państwa Członkowskie uwzględnią zdobyte doświadczenie, w celu ulepszenia i rozwinięcia programów wymiany.

6. W celu promowania skutecznego poszerzenia programów wymiany przyznany może być wkład finansowy Wspólnoty. Szczegółowe przepisy dotyczące tego wkładu oraz szacunkowe kwoty obciążające budżet Wspólnot Europejskich określone są decyzją Rady 90/424/EWG z dnia 26 czerwca 1990 r. w sprawie wydatków w obszarze weterynarii ⁽¹⁾.

7. Szczegółowe przepisy dotyczące zastosowania ust. 1, 4 i 5 zostaną przyjęte, w razie potrzeby, zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 23.

ROZDZIAŁ IV

Przepisy ogólne

Artykuł 22

Gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 17 dyrektywy 89/662/EWG.

⁽¹⁾ Dz.U. L 224 z 18.8.1990, str. 19. Decyzja zmieniona decyzją 91/133/EWG (Dz.U. L 66 z 13.3.1991, str. 18).

Artykuł 23

Gdy jest mowa o procedurze przewidzianej w niniejszym artykule, wówczas podejmuje się działania zgodnie z art. 18 dyrektywy 89/662/EWG.

Artykuł 24

Zmian w załącznikach, o ile zajdzie taka potrzeba, dokonuje się zgodnie z procedurą określoną w art. 23.

Artykuł 25

Niniejsza dyrektywa nie narusza zobowiązań wynikających z przepisów celnych.

Artykuł 26

1. Skreśla się art. 12 i 28 dyrektywy 72/462/EWG.

W oczekiwaniu na decyzje określone w art. 5 i 6 niniejszej dyrektywy obowiązują działania przyjęte zgodnie z art. 12 dyrektywy 72/462/EWG.

2. Skreśla się art. 20 i 21 dyrektywy 90/426/EWG i art. 27 i 29 ust. 2 dyrektywy 90/539/EWG.

Artykuł 27

1. W dyrektywie 89/662/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 19 ust. 2 datę „dnia 31 grudnia 1992 r.” zastępuje się datą „dnia 31 grudnia 1996 r.”;

b) art. 22 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 22

Państwa Członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1992 r.”.

2. W dyrektywie 90/425/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) artykuł 7 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 7

1. Państwa Członkowskie zapewnią, że w trakcie przeprowadzania kontroli w miejscach, przez które zwierzęta i produkty określone w załączniku I z państwa trzeciego mogą być wprowadzone na obszary, określone w załączniku I do dyrektywy 90/675/EWG, takich jak porty, porty lotnicze i graniczne posterunki kontroli z państwami trzecimi, podejmowane będą następujące działania:

a) kontrola świadectw i dokumentów towarzyszących zwierzętom i produktom;

b) zwierzęta ze Wspólnoty i produkty będą podlegać przepisom dotyczącym kontroli ustalonym w art. 5;

c) produkty z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 90/675/EWG;

d) zwierzęta z państw trzecich będą podlegać przepisom określonym dyrektywą 91/496/EWG.

2. Jednakże od dnia 1 stycznia 1993 r. i w drodze odstępstwa od ust. 1 wszystkie zwierzęta lub produkty przewożone środkami transportu pozwalającymi na regularne i bezpośrednie połączenie między dwoma punktami geograficznymi Wspólnoty podlegają przepisom dotyczącym kontroli określonym art. 5.”;

b) artykuł 23 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 23

Rada, na podstawie sprawozdania Komisji, do którego załączone są propozycje odnośnie do których Rada podejmie decyzje większością kwalifikowaną, ponownie zbada:

— przepisy art. 10 i art. 5 ust. 2 lit. a) w terminie do dnia 1 stycznia 1993 r.,

— pozostałe przepisy w terminie do dnia 1 stycznia 1996 r.”;

c) w art. 26 ust. 1 ii) otrzymuje brzmienie:

„ii) pozostałe przepisy niniejszej dyrektywy do dnia 1 lipca 1992 r.”;

skreśla się akapit drugi.

3. W dyrektywie 90/675/EWG wprowadza się następujące zmiany:

a) w art. 19 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. W terminie 10 dni roboczych Stały Komitet Weterynaryjny odniesie się do zagadnienia, zgodnie z przepisami art. 23, w celu przedłużenia, zmiany lub uchylecia środków określonych w ust. 1, 3 i 5. Procedura przewidziana w art. 23 może być również zastosowana do przyjęcia niezbędnych decyzji, w tym tych, które dotyczą przepływu produktów wewnątrz Wspólnoty oraz tranzytu.”;

b) w art. 32 wyrażenie: „do dnia 31 grudnia 1991 r.” otrzymuje brzmienie: „do dnia 1 lipca 1992 r.”.

Artykuł 28

Działając zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 23, Komisja może przyjąć na okres trzech lat środki przejściowe niezbędne do dostosowania kontroli do nowych uzgodnień, określonych niniejszą dyrektywą.

Artykuł 29

Państwa Członkowskie mogą skorzystać z finansowej pomocy Wspólnoty określonej art. 38 dyrektywy 90/424/EWG przeznaczonej na realizację niniejszej dyrektywy, w szczególności na stworzenie sieci wymiany informacji między służbami weterynaryjnymi a punktami granicznymi.

Artykuł 30

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania:

- a) do dnia 1 grudnia 1991 r. przepisów art. 6 ust. 3 i art. 13, 18 i 21;
- b) do dnia 1 lipca 1992 r. pozostałych przepisów niniejszej dyrektywy.

Państwa Członkowskie niezwłocznie powiadomią o tym Komisję.

Środki przyjęte przez Państwa Członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie to towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez Państwa Członkowskie.

2. Szczegółowe zasady stosowania niniejszej dyrektywy, zwłaszcza te, które dotyczą art. 8 ust. 3, zostaną przyjęte, a system określony w art. 12 ust. 4 akapit drugi — wejdzie w życie w dniu 1 lipca 1992 r.

Jeżeli termin, określony w akapicie poprzednim, nie może być dotrzymany, podjęte zostaną w wyznaczonym terminie środki tymczasowe określone w art. 28.

Artykuł 31

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 15 lipca 1991 r.

W imieniu Rady

P. BUKMAN

Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK A

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia granicznego posterunku kontroli.

W celu uzyskania zatwierdzenia przez Wspólnotę graniczne posterunki kontroli muszą posiadać:

- 1) przejście graniczne przeznaczone do przewozu żywych zwierząt pozwalające na zaoszczędzenie zwierzętom zbędnego oczekiwania na granicy;
- 2) urządzenia (łatwe do mycia i dezynfekcji) do załadunku i rozładunku różnych środków transportu, kontroli, karmienia, pojenia i opieki nad zwierzętami, o odpowiedniej powierzchni, oświetleniu i wentylacji dla określonej liczby zwierząt do kontroli;
- 3) dostateczną ilość personelu weterynaryjnego i pomocniczego odpowiednio przeszkolonego do przeprowadzania kontroli towarzyszących dokumentów oraz badań klinicznych, określonych w art. 4, 5, 8 i 9 niniejszej dyrektywy, dostosowaną do liczby zwierząt, którymi zajmuje się graniczny posterunek kontroli;
- 4) dostatecznie duże pomieszczenia przeznaczone dla personelu odpowiedzialnego za przeprowadzanie kontroli weterynaryjnych, w tym szatnie, prysznic i toalety;
- 5) odpowiednie pomieszczenia i urządzenia do pobierania i obróbki próbek przeznaczonych do rutynowych kontroli ustalonych przepisami Wspólnoty;
- 6) usługi profesjonalnego laboratorium będącego w stanie przeprowadzić specjalne badania próbek pobranych w posterunkach.;
- 7) usługi przedsiębiorstwa znajdującego się w bezpośredniej okolicy, które posiada pomieszczenia i urządzenia do przechowania, karmienia, pojenia i leczenia zwierząt, a jeśli będzie to konieczne, do uboju zwierząt;
- 8) jeżeli posterunki takie służą jako punkty postoju lub przeładunku zwierząt w trakcie przewozu, odpowiednie udogodnienia do rozładunku zwierząt, pojenia, karmienia i przechowania w razie potrzeby i niezbędnej opieki lub, jeśli to konieczne, do uboju na miejscu w sposób, który zaoszczędzi im zbędnego cierpienia;
- 9) odpowiedni sprzęt pozwalający na szybką wymianę informacji z innymi granicznymi posterunkami kontroli oraz właściwymi władzami weterynaryjnymi, określonymi w art. 20 dyrektywy 90/425/EWG;
- 10) sprzęt i urządzenia do mycia i dezynfekcji.

ZAŁĄCZNIK B

Ogólne warunki dotyczące zatwierdzenia stacji kwarantanny

1. Zastosowanie mają wymagania zawarte w załączniku A pkt 2, 4, 5, 7, 9 i 10.
 2. Ponadto stacja kwarantanny musi:
 - znajdować się pod stałą kontrolą i odpowiedzialnością urzędowego lekarza weterynarii,
 - znajdować się w pewnej odległości od gospodarstw rolnych lub innych miejsc, gdzie przechowywane są zwierzęta, które mogą być zakażone chorobą zakaźną,
 - posiadać sprawny system kontroli w celu zapewnienia właściwego nadzoru nad zwierzętami.
-